

κτικὴν δύναμιν τοῦ ἀχύρου· ἂν δὲ τις ἐπαναλάβῃ τὰ περιάματα τοῦ Λαποστόλλου θὰ τὸν δικαιώσῃ ἴσως διότι ἡ ἐκτέλεσις των ἀποδεικνύει ἀπολύτως ὅτι, ὡς λέγει, καὶ ὁμοίως μέχρι οὗ ἢ αὐριον Ἀκαδημία ἀναθεωρήσῃ τὴν κρίσιν τῆς χθὲς Ἀκαδημίας, ὁφειλωμεν ἡμεῖς νὰ πιστεύσωμεν θρησκευτικῶς ὅτι τὰ μέταλλα εἶναι εἰσέτι οἱ ἀγαθώτεροι ἀγωγοὶ τοῦ ἡλεκτρικοῦ ρευστοῦ. Πρὸς δὲ τ' ἀλεξιχάλαζα τοῦ Λαποστόλλου οὐδὲν ἄλλο δυνάμεθα ἢ νὰ συμφωνήσωμεν μετὰ τοῦ Ἀραγῶν, δοξάζοντες ὅτι τὸ καλλίτερον ἀλεξιχάλαζον εἰσὶν ἀκόμη αἱ ἀσφαλιστικαὶ ἑταιρεῖαι . . ἂν αὐταὶ δὲν κηρύσσονται χρεοκόποι.

(Μετάφρασις I. E. Γ.)

ΔΥΟ ΓΑΛΛΟΙ ΕΝ ΙΡΛΑΝΔΙΑ.

—ο—

Κατὰ τὴν εἰρήνην τοῦ 1814, οἱ ἐν τῷ λιμένι τῆς Κιγστῶνης, ἐν Ἰρλανδίᾳ, ἐντὸς σαθοῦ πλοίου φυλαττόμενοι αἰχμαλώτοι Γάλλοι ἀπλευθερώθησαν. Ἀπαντες σχεδόν, τὴν ἐπαύριον τῆς ἀπελευθερώσεώς των, διέπλευσαν τὸν πορθμὸν τοῦ Ἀγίου Γεωργίου διὰ νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς Γαλλίαν· ἐκ τῶν ὀλίγων ὁμοίως οἵτινες δὲν ἔσπευσαν τοσοῦτον νὰ ἐπανίδουν τὴν πατρίδα των, τὸ Δουβλίον ἀναπολεῖ τοὺς δοκίμους Κελεστίνου καὶ Ξαυέριου, δύο ὄρφανά τὰ ὁποῖα ἐκ γενετῆς ἀνήκων μᾶλλον εἰς τὴν θάλασσαν ἢ εἰς τὴν ξηρὰν· μὴ ἔχοντες δὲ νὰ συλλογισθῶσι μήτε θωπεῖας μητρικάς, μήτε τὸ κωδωνοστάσιον τοῦ χωρίου των, μήτε ἀρρῆχθῶνας ἐμποδιοσθέντας ἕνεκα τῆς νεοσυλλεξίας, εὗρον ὅτι τὸ Δουβλίον ἦτο κατοικήσιμον ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη πόλις, καὶ ἀπεφάσισαν νὰ διαμεῖνουν, προσκαίρως τοῦλάχιστον, εἰς τὸ λαμπρὸν καὶ φιλόξενον τοῦτο μέρος.

Ἰπῆρχεν ὁμοίως καὶ ἀνώτερός τις λόγος, ὅστις τοὺς πρεκρίνει νὰ συστήσῃ ἐν Δουβλίῳ σεμνὸν τι κατάστημα. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς πολυχρονίου αἰχμαλωσίας των ἐξήτκουν σημαντικὴν τινα ἱκανότητα ἢ ἔχον εἰς τὴν λεπτουργικὴν, καὶ κατεσκευάσαν εἰς χωριστὰ κομμάτια δλόκληρον μουσεῖον ἀπόψων, τὰς ὁποίας ἠδύναντο νὰ βλέπωσιν ἀπὸ τοῦ κατέρχου των· βεβαίως δὲ καὶ ἡ τύχη τῆς τοιαύτης θέσεώς των τοὺς συνέδραμε, διότι ἡ ἐργασία τῶν ἀνθρώπων καὶ τῆς φύσεως παρήξε λαμπράς ἀπόψεις μεταξὺ τῆς Κιγστῶνης καὶ τοῦ Δουβλίνου, μέχρι τοῦ ἀκρωτηρίου Ὄουθ Ἰλλ.

Οἱ δύο ναῦται μᾶς ἠλπίζον νὰ προσκλήσῃσαν πειρυσίαν δεικνύοντες τὸ ἔργον τοῦτο εἰς τὴν πρωτεύουσάν τῆς Ἰρλανδίας, πρό πάντων δὲ προκαλοῦντες τὴν ἔθνηκὴν μεγαλοδωρίαν Λόρδων τινῶν πλουσίων, οἵτινες ἠδύναντο ν' ἀγωνιάσωσι τὸ ὄρατον τοῦτο ἔργον εἰς ὑπέριμετρον τιμὴν. Ὁ Κελεστίνος καὶ Ξαυέριος δὲν ἔχον οὐδ' ἐν σελλίνιον εἰς τὸ βαλάντιόν των, καὶ

ὁμοίως δὲν θὰ ἐπώλουν τὸ ἔργον των οὐδὲ διὰ εἰκοσιχιλιάδας λίρας στερλίνας· ἡ φιλαυτία των ὡς καλλιτεχνῶν ἐξετίμα τὸ κτήμα των ἄξιον τοῦ τετραπλασίου τοῦλάχιστον τῆς ποσότητος ταύτης.

Ἐνοικίασαν λοιπὸν ἐν δωμάτιον ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Ναοῦ τοῦ Χριστοῦ, τοιχοκολλήσαντες τὸ ἐξῆς πρόγραμμα.

ΛΑΜΠΡΟΝ ΘΕΑΜΑ.

ἔλθετε νὰ ἴδητε

Ἐν τῷ θαυμάσιῳ τῆς παραλίας καὶ τῆς πόλεως τοῦ Δουβλίνου, αὐτοῦ τοῦ ἄνθους τῆς γῆς, αὐτοῦ τοῦ Μαρμαρίτου τῆς θαλάσσης!

Ἐν σελλίνι ἢ εἴσοδος!

Τὸ πλῆθος ἐν Ἀγγλίᾳ τρέχει πάντοτε εἰς τοιαύτας ἐχθέςεις, διότι ὁ τόπος γέμει ἀνθρώπων οἵτινες προθύμως ἀνταλλάσσουν ἐν σελλίνιον ἀντὶ σιγμιαίας συγκινήσεως· ἡ ἔπραξις ὅθεν ἦτο πλουσιοπάροχος. Ὁ Κελεστίνος καὶ Ξαυέριος ὠνειροπόλουν ἄφθονον χρυσὸν, καὶ εἰς διάστημα ὀκτὼ ἡμερῶν εἶχον ἤδη εἰς τοὺς κόλπους των ἑκατὸν λίρας στερλίνας εἰς τραπέζης φιλά χαρτονομίσματα πέντε λιρῶν. Ἐπίστευον ὅτι ἐντὸς ἐνὸς ἔτους θὰ ἐγίνοντο ἑκατομμυριοῦχοι, διότι ἐσκόπευον νὰ περιέλθουν ὅλας τὰς μεγάλας πόλεις τῆς Ἀγγλίας, καὶ νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὰ Παρίσια μὲ ταχυδρομικὴν ἄμαξαν καὶ δύο θεράποντας

Τυχαίως ἢ ἐκ φθόνου, κατεστράφησαν ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ τὰ ὄρατα ταῦτα σχέδια.

Πυρκαϊὰ κατηνάλωσε τὰ ἔργα τοῦ Κελεστίνου καὶ Ξαυέριου· παρ' ὀλίγον δὲ καὶ αὐτοὺς προσπαθοῦντας νὰ λυτρώσῃσαν ἀπὸ τὰς φλόγας τὴν, κατὰ δυστυχίαν, πολὺ εὐφλεκτον περιουσίαν των ταύτην. Ἡ συνήθεια τοῦ ἐξατφαλίζειν κατὰ τῆς πυρκαϊᾶς ἦτο, κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, σχεδὸν ἀγνωστος εἰς τὸ Δουβλίον. ἄλλως τε οἱ δύο ναῦται μᾶς οὐδὲ καὶ ἤθελον σκεφθῆναι νὰ λάβουν τοιαύτην προφύλαξιν.

Ἀπώλεσαν λοιπὸν τὰ πάντα, καὶ αὐτὰς τὰς εἰς χαρτονομίσματα ἑκατὸν λίρας, τὰ δὲ βαλάντια των μόλις περιεῖχον δύο ἢ τρία ἀργυρᾶ νομίσματα, καὶ τινα χάλκινα δηλ· δεικαπέντε ἡμερῶν ἄρτον.

Ὁ Κίγγ καὶ Κάμβελ συχνὰ παρέστησαν εἰς τὸ κοινὸν τῆς Ἀγγλίας τὸ πρόσωπον τῆς ἀπελπισίας· ἀλλ' ἡ παράστασις τοῦ ἄλγους ὑπὸ τῶν δύο τούτων ὑποκριτῶν ἐφάνη πολὺ ὑποδεεσττέρα τῶν σπασμωδικῶν κινήσεων τῶν δύο μᾶς ναυτῶν. Ἄμα μία λέξις ἠδῆνηθη νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὰ νεκρῶδη χεῖλη τοῦ Κελεστίνου, ἐφώναξε.

— Ἐχθρὰ τύχη! λοιπὸν ἐκ γενετῆς μᾶς κατατρέχεις! Ἐπὶ τῆς Ἀνατολῆς, (1) εἰς τὸ Ἄβουκίρ, ἐκπυροσκοροτούμεθα εἰς τὸν ἀέρα, μᾶς ψαρεύουν, καὶ μᾶς στέλλουν εἰς τὰ κάτεργα τοῦ Πλουμοῦθου! πολὺ καλά! ἐκφυγόμεν ἐκεῖθεν, ἀλλ' ἔπειτα εἰς τὸ Τραφαλγὰρ ἐπὶ τοῦ Ἄδου μᾶς καταβυθίζου, μᾶς ξαναψαρεύουν, καὶ μᾶς στέλλουν εἰς τὴν Κιγστῶνην! ἀκόμη καλλίτερα! Κωπηλατοῦμεν δέκα ἔτη ἐπὶ τῶν

(1) Ἀνατολὴ καὶ ἄλλης ὀνόματα πλοίων.

κατέργων, με τὰ δακτύλα μας, τοὺς ὀδόντας μας καὶ σεσηπότα ἄθλια ξύλα κατασκευάζομεν εἰκοσιν ἀριστοτεχνήματα! αἱ! τὴν φορὰν ταύτην ἐφθάσαμεν τὴν τύχην. Ἄλλ' ἰδοὺ ὁ Ἄδης μᾶς ξερνᾷ ἓνα σπινθῆρα ἐκ τῶν λεβήτων του, καὶ μᾶς καίει ζῶντας! Τί ὄργη Θεοῦ!

Ὁμιλῶν οὕτως ὁ Κελεστίνος διέβαινε τὴν γέφυραν τοῦ Ἁγίου Στεφάνου ὑπὸ τοὺς πόδας του ἔβρεμεν ὁ ποταμὸς Λιφφέας, τὸν ὁποῖον ἡ ἀναλυθεῖσα χιὼν ὑπερμέτρως ἐξώγκωνεν. Ὁ ναύτης ἐβρίσκειν κατὰ κάθετον ἓν βλέμμα ἐπὶ τῶν χρυσοῶδων καὶ ὀρυκτικῶν ὑδάτων, συγχρόνως δὲ τὸ αὐτὸ ἀπαίσιον βλέμμα ἔστρεψεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Ξαυέριου.

— Σ' ἐννοῶ! εἶπεν ὁ Ξαυέριος· ἐπέπρωτο νὰ χαθῶμεν εἰς ποτάμιον ὕδωρ! Ἄς ἐναγκαλισθῶμεν, καὶ ἄς γείνη οὕτως.

— Ἀνάθεμά με ἂν δὲν τὸ κάμω, εἶπεν ὁ Κελεστίνος.

Καὶ ἐπήδησε ἐπὶ τοῦ περιφράγματος τῆς γεφύρας. Ὁ Ξαυέριος τὸν εὐιμήθη· ἐσταύρωσαν ἀμφοτέροι ἰσχυρῶς τοὺς βραχίονας ἐπὶ τοῦ στήθους ὁ εἰς τοῦ ἑτέρου, διὰ νὰ ἐκφράσουν τρόπον τινὰ εἰς ἑαυτοὺς τὴν ἰσχυρὰν ἀπόφασιν τοῦ ὅτι δὲν ἤθελον μεταχειρισθῆ τὴν αὐτόχρομα λύκου τῆς θαλάσσης ἐπιτηδεϊότητά των εἰς τὸ καλυμθᾶν, καὶ ἐβρίθθησαν κατὰ κεφαλὴν εἰς τὸν ποταμὸν.

Ὁ φοικώδης θόρυβος, τὸν ὁποῖον ἡ διπλῆ αὐτὴ κατάδυσις δύο σωμάτων ἐπροξένησεν ἐξήγειρεν ἐκ τοῦ ὕπνου διαφόρους κύνας τῆς Νέας Γῆς, οἵτινες πρὸ ὀλίγου καιροῦ εἶχον ἀρχίσει τὴν ὑπηρεσίαν των ἐπὶ τῆς γεφύρας. Ὁ Ἄδρδ Καλλιγᾶμ, περίφημος φιλόανθρωπος Ἰρλανδοῦς, ὑπῆρξεν ὁ θεμελιωτῆς τῆς φρουρᾶς ταύτης τῶν σωτήρων κυνῶν, καὶ ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν ταύτην οἱ κύνες οὗτοι ἔκαμον τὸ πρῶτον δοκίμιόν των. Τὰ εὐκίνητα ταῦτα ζῶα ἐφθασαν εἰς τὸν πυθμῆνα τοῦ Λιφφέα συγχρόνως μετὰ τὸν Κελεστίνον καὶ Ξαυέριον. Οἱ δύο ναῦται ἠσθάνθησαν καταλαμβανόμενα τὰ κράσπεδα τῶν ἐνδυμάτων των ἀπὸ ἰσχυροῦς ὀδόντας· ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ σκοπὸς τῆς αὐτοχειρίας των ἦτο ἀμέταβτος, ἐπάλαιον κατὰ τῶν σωτήρων των μετὰ ἀπίστευτον ἐνέργειαν. Ἀνθρώποι καὶ κύνες ἀνέδυσαν αἰφνης ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος, καὶ ὁ ποταμὸς ἀρριζεν ἀπὸ τὰ σπασμωδικὰ κινήματα ποδῶν καὶ βραχιόνων. Ἦδη δύο κύνες μᾶλλον γεγυμνασμένοι τῶν ἄλλων εἰς τὸ σῶζειν, καὶ μᾶλλον ἐπιμένοντες ἔμελλον ἴσως νὰ πάθουν ἀναξίως τοῦ ζήλου των, διότι, καταπιόντες βορβορῶδες ὕδωρ, ὅσον ἡδύνατο ὑπὲρ τοὺς δέκα χριστιανούς νὰ πνίξῃ, δὲν ἐξέβάλλον πλέον ἐκ τῶν λαρύγγων των εἰμὴ ἐκλειπούσας φωνὰς ὁμοίας ἀγωνιῶντων, ὅτε ὁ Κελεστίνος καὶ ὁ Ξαυέριος, αἰσθανθέντες αἰφνηδίως συμπάθειαν ὑπὲρ τῶν δυστυχῶν τούτων ἀγωνιῶντων κυνῶν, κολυμβήτη τοὺς ἔσυρον μετ' ἑαυτῶν πρὸς τὴν ὄχθην τοῦ Λιφφέα καὶ τοὺς ἔσωσαν ἀπὸ τὸν θάνατον.

Ἄλλὰ συγχρόνως, χωρὶς νὰ τὸ σκεφθῶν καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλουν, ἐσώθησαν καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι. Τὸ προσελθὸν πλῆθος, μάρτυς τῆς σκηνῆς ταύτης, τοὺς

μὲν κύνας ἰθαύμασε, τοὺς δὲ δύο ναύτας ὤκτειρεν. Ὁ σερῖφος Ἐδμῶνδ Τάκερ, γέρον ἑβδομηκοντοῦτης, ἀπέτεινε ἐπὶ τοῦ προκειμένου μικρὸν λογιδριον πρὸς τοὺς σωθέντας νέους, καὶ τοὺς ὠδήγησε μετὰ σπουδῆς εἰς τὴν καθολικὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Πατρικίου.

Ὁ Κελεστίνος καὶ Ξαυέριος ἀπελάμβανον τὴν χάριν δευτέρας ζωῆς· ἀπέθανον ἅπαξ καὶ ἀνεστήθησαν. Οἱ δύο οὗτοι Λάζαροι τοῦ Γαλλικοῦ ναυτικοῦ, ἐξ αἰτίας τῆς ἀποτυχούσης αὐτοχειρίας των, ἐμφανιούσης σπανίαν γενναιοῦτητα καὶ ἐνεργητικὸν ὄργανισμὸν, ἀπέκτησαν εἰς Δουβλίνον, προπάντων μετὰ τὸ τοῦ λαοῦ, δικαίαν ὑπόληψιν. Ἄλλ' ἡ ἀποκτηθεῖσα αὐτῇ δόξα εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Λιφφέα ἦτο μολαταῦτα πολὺ ἄγονος δι' αὐτούς· διότι δὲν τοῖς ἀπέδωκεν οὔτε τὰ κατακάεντα λαμπρὰ των ἀριστοτεχνήματα, οὔτε τὴν ἐκ πολλῶν ἐκθέσεων τούτων προσδοκωμένην μεγάλην κατάστασιν. Ὁ σερῖφος τοὺς εἶχεν εἶπε· Ἐργασθῆτε, παιδιὰ μου, κερδίσατε τὸν ἐπιούσιόν σας ἄρτον, καὶ θὰ εὑρετε πάλιν τὴν εὐτυχίαν. Καὶ κατὰ βάθος μὲν ὁ σερῖφος εἶχε δίκαιον, διότι ὀπισσodήποτε εἰς τριάκοντα ἐτῶν ἡλικίαν δύναται τις νὰ κερδίξῃ τὸν ἄρτον του· ἀλλ' ὁ Κελεστίνος καὶ Ξαυέριος δι' ἐσφαλμένου συλλογισμοῦ ἐτίθεντο ἐκτὸς τοῦ κοινοῦ τούτου καθήκοντος. Ὑπέρογον καὶ εἰργάζοντο ἀπὸ τῆς ἡλικίας τῶν δέκα ἐτῶν, ἐξενεύρισθησαν εἰς τὴν ῥαθυμίαν εὐκινήσιαν τοῦ κατέργου, τὰ παραχθέντα διὰ τῶν ἄκρων τῶν δακτύλων των ἀριστοτεχνήματα δὲν ἔδωκαν οὐδεμίαν ἐνέργειαν εἰς τοὺς μυῶνάς των, ἐξ ἐναντίας, ἡ λεπτὴ αὐτῆς ἐργασία τοὺς ἐξεθῆλυσε καὶ τοὺς κατέστησεν ἀνικάνους εἰς ἀνδρικὰ ἔργα. Ἐκτὸς τούτου, προβαίνοντες ἐξ εἰκασίας πρὸς τὴν πεποιθήσιν, κατήντησαν νὰ πιστεύουν ὡς βέβαιον ὅτι ἡ ἀποτερωσις τῶν ἔργων των δὲν ἦτο τυχαία, ἀλλ' ἀδίκημα, ἀποτέλεσμα ζηλοτυπίας ἢ ἐκδικήσεως κατὰ τῶν δύο Γάλλων· ὥστε πᾶς διαβάτης ἐφάνητο εἰς αὐτοὺς ὁ πυρποληστῆς ἐχθρὸς των. Οἱ δύο οὗτοι δυστυχεῖς, ῥίψαντες ἅπαξ τὴν ζωὴν των εἰς τὸν πυθμῆνα τοῦ Λιφφέα, καὶ πιστεύοντες ὅτι οὐδὲν χρέος τοὺς μένει ἐπὶ τῆς γῆς νὰ ἐκτελέσουν καὶ κάμειαν ἀνθρώπινον τιμωρίαν νὰ φοβηθῶν, συνέλαβον καταχθόνιον σκοπὸν κατὰ τῆς πόλεως τοῦ Δουβλίνου, ἥτις τοὺς ἐδολοφόνησε διὰ τοῦ πυρὸς καὶ διὰ τοῦ ὕδατος.

— Ἄκουσε, Ξαυέριε, ἔλεγεν ὁ Κελεστίνος· ἤκουσα κατὰ τὴν παιδικὴν μου ἡλικίαν νὰ διηγῶνται ἐπὶ τοῦ πλοίου τὴν ἱστορίαν τοῦ Κ. Ροῦ, ἐμπόρου τῆς Μασσαλίας. Ὁ Κ. Ροῦ εἶχεν, ὡς ἡμεῖς, παράνομα κατὰ τῶν Ἀγγλων, ἦτο δὲ πλούσιος ἰδιώτης ὅστις ἐδάνειζε χρήματα εἰς Λουδοβίκον τὸν ΙΣΤ'. δὲν ἐγνώριζε τὴν περιουσίαν του, ἀλλ' ἠδύνατο κατ' ἐξακολούθησιν ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας νὰ θέσῃ μηδενικὰ μετὰ τὴν μονάδα, καὶ μολοντοῦτο νὰ μὴ φθάσῃ τὸν ἀριθμὸν τοῦ πραγματικοῦ του πλοῦτου. Εἶχε εἶλον εἰκοσιν ἐμπορικῶν πλοίων, δὲν ἤξεύρω πόσων ἐπιδρομικῶν. Ὁ Κ. Ροῦ, βλέπων τὸν Λουδοβίκον ἀπρακτοῦντὰ, ἐκήρυξε τὸν πόλεμον, αὐτὸς ὁ Ροῦ, κατὰ τοῦ βασιλέως τῆς Με-

γάλης Βρετανίας. Ἡ ἀγγέλλουσα τὸν πόλεμον ἐπίση-
λή του ἤρχιζεν οὕτως.

ΕΓΩ ΡΟΥ Ο Α΄ ΓΕΩΡΓΙΩ ΤΩ Γ΄.

Τὰ πάντα ἔγειναν κατὰ τοὺς τύπους. 'Ρου ὁ Α΄ ἤρχισε νὰ προξενῇ μεγάλας ζημίας εἰς τοὺς Ἄγγλους, Ἄλλ' ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας καὶ ὁ Λοδοβίκος ες'. ἐμεσολάβησαν μεταξύ τῶν διαμαχομένων δυνάμεων, καὶ ὑπεγράφη εἰρήνη.

— Ἐγνώριζα αὐτὴν τὴν ἱστορίαν, εἶπεν ὁ Ξαυέριος· ἅς ἴδωμεν ποῦ αὕτη θὰ μᾶς φέρῃ.

— Δὲν τὸ ἐνοεῖς φίλε μου;

— Ἐξακολουθεῖ τὴν ὁμιλίαν σου, συνεπαρχιώ-
τα μου.

— Αἶ! τί ἄλλο, παρὰ νὰ μιμηθῶμεν καὶ ἡμεῖς τὸν συμπατριώτην μας 'Ρου τὸν Α΄. Κηρύττομεν τὸν πόλεμον κατὰ τοῦ Δουβλίνου.

— Κηρύττομεν.

— Εἶνε ἀλήθεια ὅτι προηγήθη ἄλλος ἡμῶν· ἀλλ' ἡ θέσις μας εἶναι καλλιτέρα τῆς τοῦ 'Ρου Α΄. Ἡμεῖς εἴμεθα εἰς τὸ κέντρον τοῦ ἔχθρου.

— Εἰς τὰ σπλάγγα του.

— Καὶ ἂν ὁ ἐχθρὸς ἀποποιηθῇ τὰς πολεμικὰς μας ἀποζημιώσεις, τοὺς ἐκσφενδονίζομεν ὡς μᾶς ἐξεσφενδόνισαν εἰς Ἀλβουκίρ. Τοῦτο εἶνε δίκαιον, Ξαυέριε· ἢ ὄχι;

— Κελεστίνε, χθὲς ὅτε χωρὶς πολλὰ λόγια μού ἐπανερώσες τὸν σκοπὸν σου, ἐξ ἀρχῆς τὸν παραδέχθην.

— Ἄλλὰ θέλω νὰ σοῦ ἀναπτύξω τὸ πρᾶγμα Ξαυέριε.

— Ἐγὼ, διὰ νὰ ἐξάξω ἀποτέλεσμά τι, ἰδοὺ ἀνάγω τὸ σχέδιον εἰς τὴν ἀπλουτέραν του ἔκφρασιν. Λέγεις, ἐν πρώτοις, νὰ ἐνοικιάσωμεν ἐν πρώτον πάτωμα ἐπὶ τῆς Σακεβίλης ὁδοῦ.

— Ναί.

— Καλά. Ἐπειτα νὰ ἐπιβῶμεν ἐπὶ τοῦ κτηρίου Σακεβίλ, καὶ νὰ πολεμήσωμεν κατὰ τοῦ κτηρίου Δουβλίνου. Θὰ κάμωμεν μίαν ναυμαχίαν ἐπὶ τῆς ξηρᾶς.

— Βέβαια.

— Πότε λοιπὸν θὰ γείνη ἡ προκήρυξις τῶν ἐχθροπραξιών, Καλεστίνε;

— Ὅταν ἐτοιμασθῶν αἱ κανοστοιχίαι μας. . . αὐρίον.

— Καλὰ, αὐρίον· φλέγομαι ἀπὸ ἐπιθυμίαν νὰ κάμω τὴν φυλακὴν μου ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ Σακεβίλ, ἀγχυροβολημένου μεταξύ δύο οἰκιῶν. Φοβούμαι νὰ μὴ με πιάσῃ ἡ ξηρὰ, διότι ποτὲ δὲν ἐταξείδευσα διὰ ξηρᾶς. Εἶσαι σὺ συνηθισμένος;

— Ξαυέριε, ὅταν ἕνας ἀποθάνῃ μίαν φορὰν εἰς τὴν ζωὴν του καθὼς ἡμεῖς, συνηθίζει εἰς ὅλα. Ἄκουσε, τὸ σχέδιόν μου τὸ ἐνέκρινες, ἅς τὸ ἀνακεφαλαιώσωμεν ἐν ὀλίγοις.

— Κατωρθώσαμεν διὰ μικρῶν ἀγορῶν ἀπὸ διάφορα ἐργαστήρια τοῦ Δουβλίνου νὰ ἔχωμεν ἐν βαρέλιον ἀγγλικῆς πυρίτιδος, πρώτης ποιότητος· ἰδοὺ ἡ βάση τῆς ὑποθέσεώς μας.

Ἐνοικιάσαμεν ἐν πρώτον πάτωμα ἐπὶ τῆς Σακεβίλης ὁδοῦ, ἀναμέσον τῶν γραφείων τοῦ ταχυδρομείου. καὶ τοῦ ὠραίου ἐργοστασίου τοῦ 'Ρικάρδου Σχάβ' ἡ θέσις εἶνε ἐξαιρετικὴ, ἔχομεν τὸ κέντρον τῶν πλουσιωτέρων συνοικιῶν τοῦ Δουβλίνου, καὶ δυνάμεθα ὡς ἐκ τούτου νὰ πυρπολήσωμεν ὅλην τὴν ἀλληλογραφίαν τῆς Ἰρλανδίας, ἑκατομύρια τινα ὑφασμάτων, καὶ ἀντανακλαστικῶς ὅλην τὴν Σακεβίλην ὁδὸν, κινητὰ καὶ ἀκίνητα.

Τὴν νύκτα τῆς ἐπαύριον τοιχοκολλοῦμεν εἰς τὰς τέσσαρας ἄκρας τοῦ Δουβλίνου προκήρυξιν διαλαμβάνουσαν τὰ ἐξῆς.

Πρὸς τοὺς κατοίκους.

• Οἱ δύο πιγέντες καὶ σωθέντες ναῦται κηρύττουν τὸν πόλεμον κατὰ τοῦ Δουβλίνου.

• Κατοικοῦν εἰς τὴν ὁδὸν Σακεβίλην ἀριθ. 27 μετὰ τοῦ γενικοῦ ταχυδρομείου καὶ τοῦ ἐργοστασίου τοῦ 'Ρικάρδου Σχάβ.

• Εἰς τὸν κοιτῶνά των ἔχουν βαρέλιον διακοσίων λιτρῶν πυρίτιδος, ἐτοιμῆς νὰ ἐκπυρσοκροτήσῃ εἰς τὰς ἐξῆς περιπτώσεις.

» Α'. Ἄν οἱ ἄνθρωποι τῆς ἀτυνομίας κάμουν τὴν ἐλαχίστην ἀπόπειραν νὰ ἔμβουν εἰς τὸν ἔχοντα τὴν πυρίτιδον κοιτῶνα.

» Β'. Ἄν τις κρατήσῃ τὸν ἕτερον τῶν δύο ναυτῶν, ἐκεῖνον ὅστις θὰ περιδιαβάξῃ τὸ Δουβλίον, ἐνῶ ὁ ἄλλος θὰ κρατῇ τὸν ἀπτήρα ἀναμμένον ἐπὶ τοῦ βαρελίου.

» Γ'. Ἄν δὲν τοῖς φέρουν ὅλα τὰ πρὸς διατροφήν τῶνα καὶ πρὸς διασκέδασιν τῶν ἀναγκαῖα, ὅσακις ἤθελον τὸ ζητήσῃ.

» Δ'. Ἄν οἱ γείτονες ἀπομακρυνθῶν ἀπὸ τὰς οἰκίας των διὰ νὰ τοὺς ἀπομονώσωσιν, καὶ οὕτω νὰ τοὺς ἐκφοβίσουν διὰ τινος ἀτυνομικῆς ἐπιβουλῆς.

» Ε'. Οἱ δύο ναῦται ὑπόσχονται ἐπὶ τῆς τιμῆς των νὰ ὑπερασπίζωνται, δι' ἡμέρας καὶ νυκτὸς, τὴν πόλιν καὶ τὰς ἰδιοκτησίας τῶν κατοίκων τοῦ Δουβλίνου, ἂν οἱ κάτοικοι τοῦ Δουβλίνου φέρωνται καλῶς πρὸς τοὺς δύο ἐγνωσμένους ἤδη εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Ἰρλανδίας δυστυχεῖς. Καί

» ΣΤ'. Ὁ εἷς τῶν δύο ναυτῶν θὰ περιδιαβάξῃ καθ' ἐκάστην ἀπὸ τὸ μεσημέριον ἕως εἰς τὰς πέντε. Προσκαλοῦνται ὅθεν οἱ πολῖται ν' ἀγρυπνοῦν ἐπ' αὐτοῦ, διότι, ἂν εἰς τὰς πέντε ὥρας καὶ ἡμίσειαν δὲν ἐπιτρέψῃ, ὁ σύντροφός του ἀφίνει τὸν ἀπτήρα ἐπὶ τοῦ βαρελίου, καὶ τὸ Σακεβίλ τυνάσσεται εἰς τὸν ἀέρα, ὡς ἡ Ἀνατολὴ εἰς Ἀβουκίρ.

• Ὑπογεγραμμένοι.

• ΚΕΛΕΣΤΙΝΟΣ καὶ ΞΑΥΕΡΙΟΣ. •

Ἄμα διέταξαν τὰ καθ' ἑαυτοὺς καὶ ἀνελογίσθησαν τὰ πάντα ἐμφρόνως, ὁ Ξαυέριος ἐξῆλθε περὶ τὸ μεσονύκτιον μετὰ τινος ἑκατοντάδας ἀντιγράφων τῆς προκηρύξεως ταύτης, καὶ τὰ ἐτοιχοκόλλησε πανταχόσε. Ἀνατέλλοντος δὲ τοῦ ἡλίου, ὁ σχέριφος ἔλαβεν ἐπιστολὴν τῶν δύο φίλων, δι' ἧς ἐπροσκαλεῖτο νὰ ὑπάγῃ τὸ τάχιστον πρὸς αὐτοὺς, διὰ τὸ συμφέρον τῆς πόλεως τοῦ Δουβλίνου.

Οί κάτοικοι τοῦ Δουβλίνου δὲν εἶχον ἀκόμη ἐξυπνήσει, καὶ μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης δὲν ἔλαβον γνώσιν τῆς προκηρύξεως τῶν δύο ναυτῶν.

Ὁ σχέριφος, εἰδὼς ὅτι οἱ δύο οὗτοι δαιμονισμένοι Γάλλοι ἦσαν ἱκανοὶ πᾶσαν τρέλλαν νὰ πράξουν, ἐλησμόνησε τὴν θέσιν του καὶ ἔτρεξεν εἰς τὴν πρόσκλησιν. Οἱ φίλοι μας τὸν ἐδέχθησαν μετὰ πολλῆς εὐγενείας εἰς τὸν ἔχοντα τὴν πυρίτιδα κοιτῶνα, ὃ δὲ Κελεστίνος τοῦ προσέφερε καθίσμα καὶ τοῦ εἶπεν.

— Ἀξιότιμέ μου φίλε σχέριφ, λάβετε τὸν κόπον ν' ἀναγνώσῃτε τὸ ἀντίγραφον τοῦτο τῆς προκηρύξεως, τὴν ὁποίαν ἐτοιχοκολλήσαμεν εἰς τὰς τέσσαρας ἄκρας τοῦ Δουβλίνου.

Ὁ σχέριφ παρετήρησε τὸν Κελεστίνον ἔλαβε τὸν χάρτην, ἔθεσε τὰ ὀφθαλμοῦλιά του καὶ ἀνέγνωσεν ἀναπηδῶν ἐπὶ τοῦ καθίσματός του εἰς κάθε ἄρθρον.

— Ἀξιότιμε σχέριφ, ἐξηκολούθησεν ὁ Κελεστίνος· γνωρίζετε τώρα τὴν μικρὰν μας ὑπόθεσιν τόσον καλὰ ὡς καὶ ἡμεῖς, δὲν μένει παρά νὰ σᾶς δεῖξωμεν τὸ παλλάδιόν μας· ἰδέτε, ἔμπροσθέν σας ἐπὶ τοῦ πατώματος εἶναι μία πυρίτιδαποθήκη κατ' οἶκον, ἐν μήκιστον ἡραίστιον . . . μὴ φοβήσθε . . . καὶ μὴ φωνάζετε . . . εἰς τὴν ἐλάχιστην φωνὴν, σχέριφφέ μου, πετοῦμεν εἰς τὸν ἄερα ὑπεράνω τοῦ κωδωνοστασίου τοῦ Ἁγίου Πατρικίου. Παρατηρήσατε τὸν Ξαυερίου ὅστις πλησιάζει τὸν ἀπτήρα καίοντα πάντοτε. Εἶνε, σχέριφφέ μου, τὸ πῦρ τῆς ἐστίας, μόνον ὅτι αἱ ἐστιάδες εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν ἠλλαξαν τὸ φύλλον· τί πειράζει, ἢ ἰδέα πάντοτε δὲν εἶνε ὠραία, σχέριφφέ μου; πῶς σᾶς φαίνεται;

Ὁ γέρων ἄρχων, ἀκίνητος ἀπὸ ἐκπληξίν καὶ φόβον, παρετήρηε τὸ ἐπὶ τοῦ πατώματος προσκεκολλημέτον ὀλέθριον βαρέλιον.

Ὁ Κελεστίνος ἔλαβεν ἐξ αὐτοῦ φύκταν κόκκων πυρίτιδος καὶ τὴν ἐπαρουσίασεν εἰς τὸν σχέριφφον.

Ἰδέτε, εἶπεν, εἶναι καλλίστης ποιότητος· κρίνατε ἀπὸ τὸ δεῖγμα τὸ οἰκιακόν μας Βεσουβιον. Λάβετε, σᾶς παρακαλῶ, τὴν πυρίτιδα ταύτην εἰς τὸν οἶκόν σας, φροντίσατε νὰ τὴν ἀναλύτουν αἱ χυμικοὶ σας, καὶ θέλουγ σᾶς εἰπῆ ἂν ἦνε κρομμυόσπορος. Εἴσθε πλέον ἐλεύθερος, κύριε σχέριφφε.

Ὁ γέρων ἐσηκώθη χωρὶς νὰ τομητή νὰ δείξῃ διὰ τῆς φυσιογνωμίας του ἐλάχιστον αἰσθημα, δυνάμενον ν' ἀπαρέσῃ εἰς δύο τρομεροὺς ἐχθροὺς, καὶ χωρὶς νὰ εἰπῆ λέξιν· διότι ἂν ὠμίλη, ὡς τίμιος ἄρχων, ἤθελεν ὑβρίσει τὸ ἐγκλημα τῶν πυρπολικῶν των σκοπῶν. Ὁ Κελεστίνος καὶ Ξαυερίου τὸν ὠδήγησαν μέχρι τῆς κλίμακος, ὃ εἰς παρακινῶν αὐτὸν νὰ λάβῃ μαζῆ του τὸ δεῖγμα τῆς πυρίτιδος, καὶ ὁ ἄλλος παρουσιαζῶν αὐτῷ τὸν ἀναμμένον ἀπτήρα, ὡς ὁ σκοπὸς παρουσιάζει τὸ ὄπλον του εἰς τὸν ἀρχηγόν του διαβαίνοντα.

Ὀλίγον ἔπειτα ἠδυνάτο τις εὐκόλως νὰ ἰδῇ ὅτι ἡ προκηρύξις παρήξει τὸ ἀποτελεσμά της. Πέριξ τοῦ μνημείου τοῦ Νέλσωνος καὶ ἔμπροσθεν τῆς ἀειδομῆς τῶν ταχυδρομείων, τὸ πλῆθος (καθ' ἐκάστην) συνήρχετο περίεργον κατὰ συστάσεις, καὶ οἱ κλητήρες ἐπλημύρουν τὴν Σακεβίλην, ἀλλὰ προσέχοντες

νὰ μὴν ἐκφράξῃ τὸ πρόσωπόν των οὐδεμίαν ἐχθροπραξίαν, οὐδεμίαν ἀπειλήν. Ὀλίγον μακρύτερα διέκρινε τις τὸν σχέριφφον ἰστάμενον μακρὰν βολῆς τῆς ἐκρίξεως· ἐφαίνετο δὲ διὰ τῶν χειρονομιῶν του ὅτι συνεβούλευε τὴν φρόνησιν εἰς τοὺς μετ' αὐτοῦ συνδιαλεγόμενους.

Περί τὴν μεσημβρίαν ὁ Κελεστίνος, μ' ἐνδύματα ναύτου τοῦ κατέργου, καὶ μετὰ τὸ Γαλλικὸν ἐθνοσημον ἐπὶ τοῦ πισσωμένου πύλου του, ἐξῆλθε θαρραλέως ἐπὶ τῆς Σακεβίλης ὁδοῦ· ἅμα δ' ἔφθασεν εἰς τὸ μέσον τῆς πλατυτάτης ταύτης ὁδοῦ, ἐστράφη διὰ ν' ἀντιχαιρετηθῶν μετὰ τοῦ Ξαυερίου, ὅστις πρὸς στιγμὴν ἐφάνη εἰς τὸ παράθυρον κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα τὸν ἀναμμένον τοῦ ἀπτήρα.

Ὁ Κελεστίνος διευθύνθη ἔπειτα κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν σχέριφ, καὶ τοῦ εἶπεν·

— Ἡ παράστασις ἤρχισε καὶ ὀδεύει καλὰ· θὰ ἤμεθα εὐγνώμονες, ἀρκεῖ τὸ Δουβλίον νὰ ἦνε φρόνιμον.

— Κύριε, εἶπεν ὁ σχέριφ· ἡ ὑπηρεσία τοῦ ταχυδρομείου ὑποφέρει πολὺ, τὰ ἐργαστήρια τῆς Σακεβίλ δὲν ἀνοίγουν· ὄλοι ἀνησυχοῦν, ἰδέτε.

— Αἱ! διατὶ ἀνησυχοῦν, ἀξιότιμε σχέριφ; οἱ σκοποὶ μας εἶνε καθαροί. Ἐπρεπε ν' ἀνησυχοῦν ὅταν ἡ χεῖρ ἐνὸς ἐγκληματία ἐκίυσε τὸ μουσεῖόν μας καὶ μᾶς κατήνησε πέντηας. Σήμερον ἂς κάμῃ τὸ Δουβλίον τὸ χρέος του, καὶ ὅλα πηγαίνουν καλὰ . . . Πηγαίνω νὰ διατάξω τὸ πρόγευμά μας εἰς τὸ πρῶτον ξενοδοχεῖον τοῦ κόσμου· ἐννοεῖτε δὲ, χωρὶς νὰ τὸ εἶπω, ὅτι εἰς τὸν ἐλάχιστον πόνον τὸν σπλάγχχων μας θὰ σᾶς ἐγκαλέσωμεν ὡς φαρμακευτάς, καὶ τὸ Σακεβάλ τινάσσεται εἰς ἑκατὸν χιλιάδας κομμάτια. Τὰ πάντα, καθὼς παρατηρεῖτε κύριε σχέριφ, προεἶδομεν, τὰ πάντα, ὡς καὶ τὴν ἀπόπειραν τῆς φαρμακεύσεως.

— Μὴν ἔχετε ποσῶς φόβον, κύριε . . .

— Φόβον! νὰ τα δά! τὸ Δουβλίον πρέπει νὰ τρέμῃ! Φόβον! μὲ περιγελάτε . . . Ἀπὸ τῆς γεννήσεώς μου εἰς τὸ πλοῖον ὃ Ἰνδὸς διάγω τὴν ζωὴν μου ἀποθνήσκων· εἶδα, καθὼς βλπω τώρα σᾶς, πέντε ἢ ἑξ̄ φορές τὴν κόλασιν.

— Ἀλλὰ, κύριε, ἐπρόσθεσεν ὁ σχέριφ μετὰ γλυκειάς καὶ προσπαθούσης νὰ ἐμπνεύσῃ πειθῶ φωνῆς, παρατηρήθητε ἀπὸ τὴν ἀθέμιτον ταύτην τρέλλαν . . . ἀπὸ . . .

— Σχέριφ, λέξιν μὴ προσθέσετε, ἢ κάμνω ἐν σημείον καὶ πετοῦμεν ὑπεράνω τῶν νεφῶν.

Ἐπειτα ἀποτεινόμενος πρὸς τὸ περικυκλοῦν πλῆθος ὁ ναύτης ἐπρόσθεσεν.

— Κύριοι σᾶς διατάττω ν' ἀπομακρυνθῆτε, ἔχω ἀνάγκην ἀέρος ἀφῆτέ με μόνον.

Ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμῶ τὸ πλῆθος, καθὼς καὶ ὁ Σχέριφ, ἔγειναν ἄφαντοι.

Ὁ Κελεστίνος ἠσθάνθη δικαίαν ἔκτασιν βλέπων μὲ πόσῃ εὐκολίαν εἰς μόνος λόγος του ἔφερε τὴν κατάπληξιν εἰς τὸν λαόν τοῦ Δουβλίνου· μὲ βῆμα δὲ μεγαλοπρεπὲς διευθύνθη πρὸς τὸ πανδοχεῖον, καὶ μὲ

φωνήν ναυτικήν καὶ ἐπαρχιωτικήν, ἐζήτησε νὰ τοῦ παραθέσουν πρόγευμα.

Ἐπηρεταί, ὑπηρετρίαι, καὶ ἐπὶ κεφαλῆς τούτων ὁ πανδοχεὺς, ἔτρεξαν εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ Κελεστίνου, καὶ ἐκ τῶν καλλίστων οἴνων τοῦ Ὀπόρτου, ποῦ Σερὶ καὶ τοῦ Κλαρέ. Τελειώσας τὸ πρόγευμα τοῦ ὁ Κελεστίνος, ἔκαμιν ἐκ τῶν παρατεθειμένων συλλογῆν εἰς ἀθικτα πινάκια, ἔθεσε ταύτην ἐντὸς κανίστρου, καὶ κράξας τὸν πανδοχεᾶ, τὸν εἶπεν.

— Κύριε ταῦτα εἶνε διὰ τὸν ἀδελφόν μου Ξυέριον, εἶνε τὸ πρόγευμά του τόρα, δὸς ὄλα ὄσα ἐμειναν εἰς αὐτὰς τὰς προσελθούσας πτωχὰς γυναῖκας, αἰτινες ἀπὸ τὰ παράθυρα παρεστέκοντο εἰς τὸ πρόγευμά μου.

Ὁ κύριος τοῦ πανδοχείου προσέκλινε ποιῶν ἐκφραστικώτατον σημεῖον ὑπακοῆς εἰς τὰς προσταγὰς τοῦ παρισταμένου διὰ τοῦ Γάλλου ναύτου γειτονικοῦ πυριτιδοφόρου βαρελίου.

Ὁ Κελεστίνος πρὶν ἀνοίξῃ τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνος τῶν ἑτάμα συμπεφωνημένου τι σημεῖον δι' οὗ ὁ Ξυέριος ἐπλησίασε τὸν ἀπίθρα τοῦ πρὸς τὸ βαρέλιον. Ὁ Κελεστίνος ἤνοιξεν, ἔκλεισε πάλιν περιστρέψας τρίς τὴν κλειδα, καὶ ἀπέθεσε τὰς προβλέψεις τοῦ προγεύματος ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Δὸς μου τὴν χεῖρα σου, Ξυέριε, εἶπε καθεζόμενος, τὰ πάντα ὀδεύουν καλῶς, ἡ μηχανή μας εἶνε ἐντελής, καὶ τὸ Δουβλίον εἰς τὰς διαταγὰς μας. . . . Τί πρόγευμα κατεβόχθησα! τί κρασιά!! τί λαμπροὶ ὑπηρεταί!!! Προγευματίσον, προγευματίσον καὶ σύ, φίλε μου' διέταξα τὸ γεῦμα μας διὰ τὰς ἑπτὰ.

— Καὶ ὁ σχέριφος; ὁ σχέριφος; εἶπεν ὁ Ξυέριος διαμελίζων τεμάχιον χοιρομηρίου.

— ὁ Σχέριφος φοβεῖται, μᾶς γνωρίζει, ὄλον τὸ Δουβλίον μᾶς γνωρίζει Ξυέριε. ἤξεύρουν ὅτι εἰμεθα ἱκανοὶ νὰ πραγματοποιήσωμεν τὴν ἀπειλήν μας. Ἡ ἀστυνομία εὐρίσκειται εἰς ἀμηχανίαν' ζητεῖ νὰ εὕρῃ κἀνένα τρόπον σωτηρίας, καὶ δὲν εὐρίσκει κἀνένα. Ἐπιστρέφων, ἀπήντησα κυρίον τινα ὅστις εὐγενῶς μ' ἐπλησίασε καὶ μοῦ εἶπε: Δι' ὄνομα Θεοῦ, γενναίωτατε, μὴ λησμονήσατε νὰ ἐμβήτε εἰς τὸν οἶκον σας εἰς τὰς πέντε — Καὶ τί σέ μέλλει; τὸν ἠρώτησα. — Εἶμαι ὁ 'Ρικάρδος Σχάβ, ὁ γείτων σας, μοῦ ἀπεκρίθη. — 'Α! καταλαμβάνω πολὺ καλά, κύριε, ἐς τὴν ἡσυχος, θὰ ἤμαι φρόνιμος, ἀλλ' εἶνε ἀνάγκη καὶ τὸ Δουβλίον νὰ ἦναι ἐπίσης φρόνιμον.

Ὁ Κύριος 'Ρικάρδος μ' ἐγγυήθη διὰ τὴν φρόνησιν τοῦ Δουβλίου.

— Διάβολε! ἐφώναξεν ὁ Ξυέριος, ἂν τὸ Δουβλίον εἰς τὸ παραμικρὸν μᾶς ἐνοχλήσῃ, τὸ στέλλομεν νὰ περιδιαβάσῃ τὴν Σελήνην.

— Ὡ! τὸ ἤξεύρουν πολὺ καλά! Μὰ τὴν ἀλήθειαν θείλωμαι διὰ τὴν ζωὴν ἧτις μᾶς ἀνοίγεται' χίλια σχέδια ἔχω κατὰ νοῦν. . . . καὶ πρῶτον, θὰ ζητήσω εἰς γάμον τὴν θυγατέρα τοῦ 'Ρικάρδου Σχάβ, τοῦ γείτονός μας.

— 'Α! Κύριε ἐλέησον! Κελεστίνε! . . .

— Συγχρόνως δὲ νυμφεύω καὶ σέ' σοῦ δίδω τὴ θυγατέρα τοῦ κυρίου Γράμες, θελκτικὴν πυρρότριχα μὲ προῖκα δώδεκα χιλιάδας λίρας, ὅ ἐστι, ἑκατὸν χιλιάδας διστήλα! . . .

— Ἀλλὰ τί μᾶ; χρησιμεύει ἡ προῖξ, Κελεστίνε! ἡμεῖς εἰμεθα φαλακισμένοι' ἐδῶ ἐφ' ὄρου ζωῆς, πῶς θὰ κάμωμεν χρῆσιν τῆς προῖκός;

— Αἱ! καὶ ποῖος ἤξεύρει τὸ μέλλον! Πέρνομεν πάντοτε τὴν προῖκα, ἂν μᾶς παρουσιασθῇ. Αὐριον ζητῶ τὴν νέαν Σχάβ δι' ἐμέ, καὶ τὴν νέαν Γράμες διὰ σέ. . . .

— Καὶ ἂν μᾶς ἀποποιηθοῦν; . . .

— Πῦρ. . . . αὐτὴ εἶνε ἡ ἀπόκρισις μας εἰς ὄλα. . . μίαν μόνην φορὰν θὰ ἀναποδογυρισθῶμεν. . . Αὐριον θὰ διατάξω νὰ ἐτοιμασθοῦν ἀπὸ τὸν πρῶτον θαλαμηπόλον τοῦ Δουβλίου, δύο νυμφικοὶ θάλαμοι. Ὅτ' ἔχωμεν δύο μεγαλοπρεπεῖς γάμους. . .

— Καὶ ποῦ;

— Ποῦ; εἰς τὸ Γράμες, εἰς λαμπρὰς αἰθούσας.

— Σὺ θὰ περάσῃς πρῶτος, ἐγὼ δευτέρως' διότι ἔννοεῖς ὅτι πρέπει πάντοτε εἰς ἐξ ἡμῶν νὰ φυλάττῃ τοῦτο τὸ βεζουβιον. Προσκαλοῦμεν εἰς τοὺς γάμους ὄλην τὴν ὑψηλὴν τάξιν τοῦ Δουβλίου, χορευόμεν ἕως τὸ πρῶτ', καταβροχθίζομεν δι' ἐν συμπόσιον καὶ ἓνα χορὸν, ἑκατὸν χιλιάδας φράγκα.

— Καὶ ποῖος θὰ τὰ πληρώσῃ;

— Κουτέ! οἱ πενθεροὶ μας.

— Πάγει καλά, Κελεστίνε' ἀλλ' ἔπειτα, πῶς ὄλη αὐτὴ ἡ ἱστορία θὰ λαβῇ τέλος;

— 'Α! τίς ὀιδεν, ἴσως θὰ ἐξακολουθῇ πάντοτε καὶ τίς ἀνάγκη νὰ τελειώσῃ; θὰ ἀρχίξῃ ἐκ νέου καθ' ἡμέραν. . . σκοπεύω μάλιστα νὰ γείνω δήμαρχος τοῦ Δουβλίου, καὶ σὺ ἐπαρχος τοῦ νομοῦ τῆς Ἰρλανδίας.

'Αλλ' ἐν τούτοις, πρὶν προβῶμεν εἰς τὰ σχέδια τῆς φιλοδοξίας μας, ἂς ἀρχίσωμεν ἀπὸ τὰ εὐκολώτερα' τώρα, νυμφευόμεθα, καὶ ὅταν ἀποκτήσωμεν τέκνα, τοῖς δίδομεν μίαν ἐπωφελεῖ ἀποκατάστασιν εἰς τὰ τρία βασίλεια.

— Ἡ συνομιλία αὕτη διεκόπη ἀπὸ ταραχώδη κίνησιν τῆς ἀγγλικῆς μουσικῆς ἧτις ἐπλήρει τὴν Σακεβίλην. Ὁ Κελεστίνος ἤνοιξε καὶ ἔκλεισε μὲ τὰς συνήθεις προφυλάξεις τὴν θύραν, καὶ κατέβη εἰς τὴν ὁδόν, ὅπου ἀπήντησε τὸν γείτονά του 'Ρικάρδον, ὅστις ἐφαίνετο ἀκολουθῶν ὄλα του τὰ κινήματα.

— Τί τρέχει; ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ Κελεστίνος τὸν Κ. Σχάβ.

— Ἡ μουσικὴ διαβαίνει, ἀπεκρίθη μὲ εὐγένειαν ὁ 'Ρικάρδος.

— Καὶ ποῦ πηγαίνει αὐτὴ ἡ τρισκατάρατος μουσική;

— Εἰς Τόβν-Ἄλλ.

— Καὶ τί πηγαίνει νὰ κάμῃ εἰς Τόβν-Ἄλλ αὐτὴ ἡ διαβολομουσική;

— Μέλλει νὰ συνοδεύῃ χορὸν ἐκ τριακοσίων φωνῶν, ψαλλόντων τὸ *Sōson θεε* καὶ τὴν *Κτῆσι* τοῦ *κῆσμον* τοῦ Ἄνδελ.

— Κύριε 'Ρικάρδε Σχάβ, εἶπατε εἰς αὐτοὺς τοὺς

ἀνθρώπους, ὅτι μοι ἀρέσκει πολὺ ἡ μουσικὴ, καὶ ὅτι ἐπιθυμῶ ν' ἀκούω τὸ Σῶσον Θεὸ καὶ τὴν Κτῆσιν τοῦ κόσμου ὑπὸ τὸ παράθυρόν μου, ἐδῶ, ἀπόψε, πρὶν τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου.

— Γενναϊότατε, εἶπεν ὁ 'Ριχάρδος, θὰ πασχίσωμεν νὰ σᾶς εὐχαριστήσωμεν . . .

— Πῶς, ἀμφιβάλλετε ἂν θὰ τὸ κατορθώσητε;

— Ὅχι, ὄχι, εἶναι εὐκολώτατον, Νὰ ἰώρα πηγαίνω νὰ εὔρω τὸν σχέριφρον, μείνατε ἤσυχος, σᾶς τὴν φέρομαν χωρὶς ἄλλο.

Ὁ Κελεστίνος ἐπέστρεψεν οἴκαδε καὶ ἀνήγγειλεν εἰς τὸν Ξαυέριον τὴν ἐσπερινὴν συμφωνίαν τὴν ὁποίαν διέταξεν εἰς τὸν 'Ριχάρδον.

— Ὠραῖος θρίαμβος, τὸν εἶπεν ἐκεῖνος, ἂν θὰ ἔχωμεν αὐτὸ τὸ μουσικὸν στρατεύμα.

Καὶ ἔτρεξεν εἰς τὸ παράθυρον νὰ τὸ περιμεῖνῃ.

Μίαν ὥραν πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, εἰς τὸ ἄκρον τῆς Σακεβίλλης διεκρίνετο ἓν εἶδος ἐμπροσθοφυλακῆς, ὁ Κ. Σχάβ θριαμβεύων. Ὁ στρατὸς τῶν μουσικῶν ὤδευεν ἐπὶ τῆς πλατυτάτης ταύτης ὁδοῦ τῆς οἰκουμένης, καὶ ἐστρατοπέδευσε κατέναντι τοῦ Γενικοῦ Ταχυδρομείου, ὅπου καθεὶς τῶν μουσικῶν, κατὰ τὴν συνήθειαν, ἤχησε τὸ ἄγαπητόν του μέλος, μὲ τὴν εὐγενῆ ἐκείνην ἀνεξαρτησίαν ἧτις χαρακτηρίζει τὸν Ἄγγλον καλλιτέχνην, μετὰ ταῦτα τριακόσιοι λάριγκες ἤρχισαν νὰ καταξέσχίζωσιν τὰ λαμπρὰ ἀριστουργήματα τοῦ Ἄνδελ.

Ὁ Κελεστίνος ἀπὸ τὸ παράθυρον εὐχαρίστησε τὸν χορὸν καὶ τοὺς μουσικοὺς, καὶ εἰς τὴν βασιλικὴν τοῦ μεγαλοδωριᾶν διέταξε τὸν Γράμες νὰ δροσίση τὸ στρατεύμα μὲ Λουξζώνιον ζῦθον.

Ὁ Γράμες προσέκλινεν ἔν τούτοις εὐκόλως ἠδύτατό τις νὰ διακρίνῃ ὅτι μόλις ἐκράτησεν ἑαυτὸν ἵνα μὴ δεῖξῃ τὴν δεινὴν του ἀπελπισίαν.

Τὴν ὀγδόην τῆς ἐσπέρας, οὕτως τῆς νυκτὸς σκοτεινοτάτης ἕνεκα τῶν συνήθων ὄμβρων τῆς ἀρχῆς τῆς ἀνοιξίως, ὁ Κελεστίνος δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ ἑαυτὸν ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ ἐξέλθῃ ἀλλ' ἔντελῶς μεταμορφωμένος, διὰ ν' ἀκούσῃ εἰς τοὺς δημοσίους περιπάτους τὰς ἐπ' αὐτῶν συνομιλίας. Πολὺ πλῆθος ἐπεριδιάβαζεν εἰς τὸ δάσος τοῦ Φοίνικος, μετὰξὺ λοιπὸν τούτων εἰσεχώρησεν ὁ αὐτῆς μας ἀπαρτήρητος, καὶ ἡ περιέργειά του ἱκανοποιήθη, ἐπειδὴ δὲν ὤμιλουν εἰμὴ περὶ τῆς εἰς κατάστασιν πολιορκίας θέσεως τοῦ Δουβλίνου ὑπὸ τῶν δύο Γάλλων ναυτῶν.

Οἰεργάται τοῦ καταστήματος τοῦ 'Ριχάρδου Σχάβ, οἱ ὑπάλληλοι τοῦ Γεν Ταχυδρομείου, εἰ συνήθεις συνδαιτυμόνες τοῦ Γράμες, ἐν γένει οἱ μᾶλλον τῶν ἄλλων ἐνδιαφερόμενοι εἰς αὐτὴν τὴν παράδοξον ὑπόθεσιν διεκρίνοντο ἐκ τῆς ὀρυθῆς τῶν λόγων των.

— Δὲν εἶναι δίκαιον, ἐλεγέ τις μετὰξὺ τοῦ πλήθους, δύο ἢ τρία πλούσια πρόσωπα νὰ πληρώνουν δι' ὅλην τὴν πόλιν. Ἴδου αὐτὴ ἡ φαντασιοκοπία τῆς μουσικῆς ἀφῆρασε διακοσίας λίρας ἀπὸ τὸ θαλάντιον τοῦ Κ. Γράμες.

Ἄλλαι φωναὶ ἔλεγον:

— Ἄν αὐτὰ τὰ φαντασιοκοπήματα τῶν ναυτῶν (Τ'ΟΜ. Α' Φυλλάδ. 79).

παρταθοῦν, ὁ Γράμες καὶ ὁ 'Ριχάρδος εἰς ὀκτὼ ἡμέρας καταστρέφονται.

— Προφανές.

— Καὶ τί νὰ κάμῃ καὶ εἰς!

— Ἐγραψὺν χθὲς εἰς τὴν κυβέρνησιν.

— Ὠραῖον καταφύγιον! ἡ κυβέρνησις δὲν θὰ κάμῃ τίποτε.

— Θὰ στείλῃ στρατεύματα.

— Αἱ! δὲν τοὺς μέλλει τέσσαρα!

— Τὸ πλέον δυσάρεστον εἶναι ὅτι εἰς τὸ Δουβλίον σχηματίζεται καὶ κόμμα ὑπὲρ αὐτῶν τῶν δύο ναυτῶν.

— Κόμμα;

— Ναι, οἱ πτωχοὶ εἶναι μὲ τὸ μέρος των. Τὴν νύκτα ταύτην οἱ μουσικοὶ, μεθυμένοι ἀπὸ τὸ πόρτερ καὶ τὸν ζῦθον, ἐφάναζον Ζήτω ὁ Κελεστίνος! καὶ ἐπλήρωεν ὁ Γράμες! . . . ὦ! αὐτὸ δὲν ἔμπορεῖ νὰ διαρκέσῃ.

— Ἠκούτατε καὶ τ' ἄλλο; οἱ χορευταὶ συνέθεσαν καὶ ἓν τραγούδιον

Πρὸς πληρώνας; μὴ σὲ μέλλει. Σὲ προσφέρουν; ἐπὶ πίνε. Σ' τὴν ὑγείαν σου Ξαυέριε! Νὰ μᾶς ζήσης Κελεστίνε.

Τὸ πλῆθος διεσκορπίσθη καὶ ὁ Κελεστίνος στραφεὶς εὐρέθη κατὰ πρόσωπον τοῦ Κ. 'Ριχάρδου.

— Ἄ! σᾶς ἀκολουθῶ αἰωνίως, τοῦ εἶπεν οὗτος, μὲ φωνὴν χαμηλὴν.

— Προσέξτε, κύριε 'Ριχάρδε, μὴ παίζετε τὸ πρόσωπον τοῦ φύλακος μου ἀγγέλου, προσέξτε!

— Γενναϊότατε, ἐπιστρέψτε, ἐπιστρέψτε! εἶναι ἀργὰ! ὁ φίλος σας δύναται νὰ κάμῃ καὶ ἐν κακόν.

— Ἔστὲ ἤσυχος, ὁ φίλος μου ἔχει τὰς ὁδηγίας μου . . . Καλὰ ποῦ σᾶς ἤρξα, κύριε 'Ριχάρδε' ἔχω ἀνάγκην νὰ μοι δώσητε μίαν συμβουλήν. Λαβετε τὸν βραχίονά μου, καὶ ἂς ὀμιλήσωμεν ὡς καλοὶ γείτονες.

— Γενναϊότατε, θὰ ἦμαι εὐτυχὴς ἂν δυνηθῶ νὰ σᾶς δώσω συμβουλήν.

— Ναι, δεδύοντες συμβολοῦσατέ με . . . Ἐπεθύμησα νὰ νυμφεῖθῃ, τί στοχάζεσθε;

— Ἄλλὰ, γενναϊότατε, στοχάζομαι . . .

— Καταλαμβάνετε, κύριε 'Ριχάρδε, ὅτι ἐγὼ καὶ ὁ Ξαυέριος δὲν δυνάμεθα νὰ ζήσωμεν οὕτως ἀπομειμονημένοι· ἔχομεν χρέη νὰ ἐκπληρώσωμεν . . .

— Αἱ, καλὰ! νομίζω ὅτι ἂν ἔχετε εἰς τὴν καρδίαν σας κανένα νεανικὸν ἔρωτα . . .

— Ὅχι, κύριε 'Ριχάρδε, ὄχι! ἐκτὸς τούτου ὅλοι οἱ νεανικοὶ μας εἶναι μικροῦ λόγου· σήμερον ἔχομεν ἀπαιτήται ἀποβλέπομεν εἰς κληρονόμους. Τὸ Ὠραῖον φύλον εἰς Δουβλίον εἶναι πλῆρες θελγῆτρων, καὶ ἐκάμαμεν ἤδη τὴν ἐκλογὴν μας.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Κ. 'Ριχάρδος· ἐκάμετε ἐκλογὴν;

— Δύο ἐκλογάς . . . πιστεύετε ὅτι αἱ οἰκογένειαι θὰ ἐνδόξουν;

— Καὶ διατί ὄχι εἶπεν, ὁ γείτων μὲ τρέμουςαν φωνὴν. Δὲν εἰσθε χρήσιμοι νέοι; . . .

— Αὐτὸ δὲ καὶ ἡμεῖς ἐλέγαμεν . . .

Ὁ Κ. 'Ριχάρδος ἐπεσεν εἰς βαθεῖαν συλλογὴν· σιωπῆρας δ' ἐπὶ τινας στιγμάς, εἶπεν εἰς τὸν Κελεστίνον.

— Ἀκούσατε γενναϊότατε· μοῦ ἐζήτησατε τὴν συμβου-

λῆν μου, καὶ ἰδοῦ ὡς φίλος σὰς τὴν δίδω. Μοῦ τὸ συγχωρεῖτε;

— Λέγετε, γείτων μου.

— Προστοιμάζετε εἰς ἑαυτοὺς ζῶν κολάσεως, πιστεύσατέ το· τὸ Δουβλίον σὰς χρεωστῆ ἱκανοποίησιν; σὰς τὴν δίδει, καὶ τὸ ἐγγυῶμαι ἐγὼ. Ἡ ἐξασφαλιστικὴ ἐπιτροπὴ, ὁ Κ. Γράμης, ὁ διευθυντὴς τῶν ταχυδρομείων καὶ ἐγὼ κἀνωμεν μίαν θυσίαν· σὰς πλουτίζομεν εἰς τὴν στιγμήν, καὶ σὰς στέλλομεν εἰς Γαλλίαν μὲ διακοσίας χιλιάδας φράγκα εἰς τὸ νομισματοφυλάκιόν σας, καὶ μὲ τὴν ἐλευθερίαν σας.

Ὁ Κελεστίνος ἐσταταμάτησε, καὶ προσήλωσε τὰ ὄμματά του εἰς τὰ τοῦ Κ. Ρικάρδου.

— Γείτων μου, εἶπε μετὰ μακρὰν σιωπὴν, ἅμα θάλωμεν εἰς τὸ θαλάντιόν μας αὐτὴν τὴν περιουσίαν καὶ σβύσωμεν ὡτάν ζῶν τὸν ἀπίτηρα μας, θὰ μᾶς κρεμάσουν.

— Ὡ! ἐφώναξεν ὁ Ρικάρδος, μὴ φοβῆσθαι ποσῶς ἐκάτὸν πρόκριτοῦ τοῦ Δουβλίνου, ὁ σχέριφος ἐπὶ κεφαλῆς, κ' ἐγὼ, θὰ δώσωμεν ἐπὶ τῆς Ἱερᾶς Γραφῆς ὅτι κἀνεὶς δὲν θέλει σὰς ἐκβιάσει, καὶ ὅτι σὰς συγχωρεῖται νὰ ἐπανίδητε τὸν τόπον σας πλούσιον καὶ ἐλεύθερον.

— Τοῦτο ἀπαιτεῖ σκέψιν γείτων μου. . . . ἀκούσατε, ἰδοῦ ἓνας ἄλλος τρόπος. . . δίδεται τὰς διακοσίας χιλιάδας εἰς τὸν φίλον μου Ξουέριον, ἀναχωρεῖ αὐτός, κ' ἐγὼ περιμένω εἰς Δουβλίον ἕως ὅτου φθάσῃ εἰς Γαλλίαν, ἐνοεῖται δ' ὅτι ἕως τότε ἐγὼ δὲν θέλω ἀφῆσει τὸ πυριτιδοφόρον βαρέλιον. Τοιουτοτρόπως θὰ κησαστήσετε τοῦλάχιστον ἓνα εὐτυχεῖ, καὶ δὲν θὰ κρεμασθῇ παρὰ ὁ ἄλλος.

— Δὲν θὰ κρεμασθῇ κἀνεὶς.

— Δέχεσθαι τὴν πρότασίν μου γείτων;

— Ναί.

— Καὶ ἐγὼ τὴν ἐδικὴν σας. Ἐνασχοληθῆτε, σὰς παρακαλῶ, ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως τὸ τάχιστον.

— Εἰς τὴν στιγμήν γενναϊότατε· δὲν πειράζει ὅτι εἶναι νύκτα· τὴν αὐγὴν σὰς περιμένω εἰς τοῦ Κ. Γράμης.

— Ὑγιαίνετε γείτων μου.

— Καλὴν νύκτα γενναϊότατε· θὰ μ' ἐπανίδητε πρὶν τῆς ἀνατολῆς τοῦ Ἥλιου.

Ὁ Κελεστίνος ἔτρεξε πάραυτα εἰς τὰς ἀγγάλας τοῦ φίλου του, τοῦ ἐδιηγῆθη τὴν συνάντησιν τοῦ γείτονος, καὶ πλήρεις χαρὰς ἀμφότεροι ἐπηδοῦσαν περὶ τὸ ἡφαίστιόν των.

Τὴν αὐγὴν οἱ ἐκάτὸν πρόκριτοι, αἱ διακόσαιοι χιλιάδες φράγκων, ὁ σχέριφος καὶ ἡ Ἁγία Γραφὴ ἐφθασαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Κελεστίνου. Ὁ Ξουέριος κατέβη· ἤκουσε τὸν ὄρκον, ἔλαβε τὰς διακοσίας χιλιάδας εἰς χαρτονομίσματα, καὶ ἀνεχώρησε διὰ Κιγστῶνης ἐπὶ τῆς ταχυδρομικῆς ἀμάξης τοῦ Κ. Ρικάρδου.

Ὁ Κελεστίνος ἐφύλαττε τὸ ἡφαίστιον.

Ὁ Ξουέριος φθάσας εἰς Καλαί ἐγράψε πρὸς τὸν φίλον του, λέγων αὐτῷ ὅτι τὸν ἐπερίμενε, μὲ τὸν ὀφθαλμὸν προσηλωμένον ἐπὶ τῆς Μάγξης. Ὁ Κελεστίνος τότε μὲ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ξουέριου εἰς τὴν μίαν χεῖρα καὶ τὸν ἀπίτηρα ἐσβεσμένον εἰς τὴν ἄλλην

ἐξῆλθε θαλαλαίως. Ὁ λαὸς τὸν συνώδευσεν ἐπὶ τῆς πρὸς τὴν Κιγστῶνην ὁδοῦ μετὰ μυριάκις ἐπαναλαμβανουέων φωνῶν, « Ζήτω ὁ Κελεστίνος!

Τὴν στιγμήν ταύτην ὁ Κελεστίνος καὶ ὁ Ξουέριος ζῶσιν εἰς τὸ εὐφορώτερον μέρος τῆς ἐπαρχίας Ῥόνου-Στόμια· εἶναι μέλη τῆς γεωπονικῆς ἐταιρίας καὶ οἱ πρῶτοι ἀγρονόμοι τῆς μεσημβρίας. Ὁ Κελεστίνος ἐφεῦρε μηχανικὸν τι σπερμοφόρον καὶ εἰς τὴν τελευταίαν ἐκθεσὴν ἤξιώθη χρυσοῦ νομισματοσήμου.

ὑπὸ MERY. Μετάφρ. Γ. Ι.

Ο ΓΙΓΑΣ ΕΛΕΣΓΓΥΙ,

Ο ΠΡΙΓΓΙΨ, ΚΑΙ Η ΠΡΙΓΓΙΠΕΣΣΑ

Κ Ο Λ Ι Β Ρ Ι.

Ἡ φήμη τοῦ Ἐλεσγγυῖ γίγαντος ἐκ Τολόσης (τῆς Ἰσπανικῆς Ναβαρρᾶς) μεγαθύνεται ὁσημέραι ἀφ' ἧς ἐπεφάνη πρῶτον ἐν τῷ καφφενεῖῳ Μυλούσῃ τῶν Παρισίων, καὶ καθίσταται περιεργότερος ἐκ τῆς προσεγγίσεως αὐτοῦ πρὸς τὸν Πριγγίπα καὶ τὴν πριγγιπέσσαν Κολίβρι, τοὺς δύο ναυούς, τοὺς οἰκοῦντας παρὰ τῇ ὁδῷ Ρισχελιέως ἐγγυτάτῳ τοῦ φοβεροῦ αὐτῶν ἀντιπαλοῦ.

Ὁ Ἐλεσγγυῖ εἶν' ἀληθῶς γίγας ἐκ τῶν ὅσοι ἐφάνησαν ἀπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ, καὶ τῶν πρὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἐὰν ὑπῆρχον ἐπίσης γίγαντες καὶ προγενέστερον, διότι ὁ Κ. Ἰσίδωρος Γοδόφφρος Σαιντιλαίρ, ἀπέδειξεν ὅτι ἐγένοντο τοιοῦτοι, ἀλλὰ κατ' ἐξαιρέσιν, οὐχὶ δὲ καὶ κατὰ κανόνα· καὶ γινώσκουμεν οἱ πολλοὶ ὅτι τὸ περίπυστον ὄστοῦν τοῦ γίγαντος περὶ οὗ τοσούτος ἐγένετο λόγος πρὸ τινῶν ἐτῶν, καὶ ἐφ' οὗ ὠκοδόμησαν τὴν σειρὰν τῶν γιγαντιαίων φυλλῶν, εὐρέθη μετὰ ὄριμον ἔρευναν, ὅτι ἦν ἀπλοῦν ὄστοῦν καμηλοπαρδάλεως. Πῶς δὲ κατὰ τὸν 18^ο αἰῶνα ὁ βασιλεὺς τῶν Κίμβρων Τετοόβοχος, ἔχων ὕψος 30 ποδῶν, μετεβλήθη εἰς ἐλέφαντα ἐξορχυθέντα τοῦ Δελφίνου! πῶς ἄλλοιτε τὸ στήθος κολοστοῦ φοβερωτέρου ἢ ὁ Κίμβρος μετεμορφώθη ἐπιστημονικῶς εἰς ὄστρακον χελώνης! Ἐκ τούτων λοιπὸν ἐσυμπέραναν ὁ Κ. Γοδόφφρος ὅτι ἐξέλαβον ὡς φυλάς γιγάντων, φυλάς μεγαλων ζῶων μᾶλλον ἢ ἦντων παραπλησίον πρὸς τὸν φρυσικὸν ἄνθρωπον, ὡς ζῶα τινὰ τῆς ἐποχῆς ἡμῶν.

Τούτων τεθέντων, ἴδωμεν τὰς πρὸ τοῦ Ἐλεσγγυῖ ἐξαιρέσεις. Καὶ πρῶτον μὲν ὁ Πλίνιος ἀναφέρει περὶ τριῶν γιγάντων ἀχθέντων εἰς Ῥώμην ὑψηλῶν ὀκτώ μέχρις ἐννέα καὶ ἡμίσεως ποδῶν· ὁ δὲ Γολιάθ κατὰ τὴν Ἱ. Γραφὴν εἶχεν ἕξ πήχεις (χειρὸς) καὶ μίαν σπιθαμὴν, τοιούστῃ σχεδὸν ἐννέα πόδας. Καὶ περὶ τὸν 16^ο αἰῶνα γίγας τοιοῦτος ἐπεφάνη εἰς Ῥουέννην. Εἰς δὲ σωματοφύλαξ Βιλιχέλμου τοῦ Α'. βασιλέως τῆς Πρωσσίας ἦν ὑψηλὸς ὀκτώ καὶ ἡμισυ πόδας, καὶ ὁ Ὑφφενδὰχ παρετήρησε σκελετὸν νεάνι-